

## PARLEM DE CUINA

## Anam a cercar bolets (I)

**A** finals d'octubre i principis de novembre es pot dir que comença oficialment la temporada de bolets. El temps ja ha refrescat i les pluges solen ésser més habituals, condicions perfectes per a endinsar-se al bosc a cercar aquests fruits de la terra. Però com tota activitat relacionada amb la natura hem de seguir unes pautes per tal de que el nostre pas pels boscos sigui el menys agressiu possible.

- En primer lloc respectarem les finques privades i usarem els camins, ja que existeixen llocs on la recerca de bolets està expressament prohibida. Cercarem llocs públics o espais on no molestem als propietaris.

- No recollirem cap bolet del que no estiguem 100% segurs de la seva naturalesa, ja que és possible que un bolet desconegut per nosaltres i que no l'apreciem, pot ésser útil per un altre persona o pels animals del bosc.

- No arrabassarem els bolets, sinó que els tallarem per sobre d'1 centímetre de la terra, per tal de no fer malbé la part del fong que està sota terra.

- Transportarem els bolets dins paners o recipients on les espores puguin caure a terra contribuint així a la difusió de l'espècie per a la següent temporada

- No deixarem deixalles al bosc, ni farem foc fora dels espais permesos.

Dit això, amb el paner amb la ma i el berenar a la motxilla ja podem començar la nostra jornada de bolets. Aquest pic coneixerem un poc més sobre alguns bolets de la nostra Serra que, sense desmerèixer a l'esclata-sang, també ens ofereixen un bon conjunt de sabors i textures dignes dels mes sibarites.

El primer bolet que veurem és la *Macrolepiota Procera* (foto



esquerra, dins el paner), comunament denominada "apagallums", "maça de tambor", "campanilles"; o com més es coneix i no deixa cap mena de dubte sobre la seva aparença: "paraigües". I és que els més de 30 cm de diàmetre que poden assolir els seus capells, el fan un dels

bolets més grossos i vistosos de la Serra. D'aquest bolet sols es consumeix el capell ja que el peu és excessivament fibrós. La carn de la *macrolepiota* és blanca, blana amb un gust i olor agradables; no obstant com la majoria de bolets, és millor consumir els exemplars joves. Una forma tradicional de cuinar-la és arrebossada amb cuixot i formatge, com si fossin San Jacobos; no obstant també combina molt bé saltejada amb un frit de bolets o pel sofregit d'un arròs brut. Per acabar amb aquest bolet, sols indicar que és molt habitual a tota la Serra, sobre tot a llocs on hi pasturin animals o on existeixi molta matèria vegetal en descomposició; però és als camps de la península (sobre tot a la part central i nord del país) on abunda més. També és molt emprada a l'Àfrica on s'asseca per a ésser

consumida en èpoques de manca de carn degut al seu alt contingut en proteïnes (47%).

El segon bolet que analitzarem avui és el Carlet (*Hygrophorus russula*) (foto dreta, sobre fulles d'alzina). El Carlet o Escarlet és un bolet relativament freqüent als

alzinars i que sol aparèixer en grups nombrosos. És característic el seu color rosat o avinat, amb el capell pigat amb taques del mateix color però més fosques. Malgrat poder créixer fins als 15 o 20 centímetres de diàmetre podríem dir que és un bolet de mida mitjana i que com a característica significativa presenta certa viscositat quant està banyat, per això hi ha qui també l'anomena "llenega".

Un cop a la cuina, al Carlet, convé treure-li la pell del capell abans d'ésser cuinat, ja que sinó pot amarguejar un poc. A diferència de la *Macrolepiota*, aquest admet l'empotat i conserva molt bé, mantenint totes les seves qualitats organolèptiques; per la qual cosa

el fa ésser un bon candidat per ésser consumit tot l'any després d'haver-los saltejat, empotat i bullit els pots al bany maria.

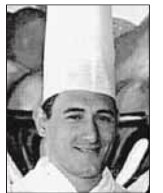
La setmana que ve us recomanaré algunes receptes per a cuinar aquets dos bolets.

Podeu conèixer més curiositats sobre aquests i altres bolets visitant la web [www.cuinant.com](http://www.cuinant.com). Per a qualsevol dubte sobre aquest o altre tema gastronòmic podeu enviar un mail a:

[parlemdecuina@hotmail.com](mailto:parlemdecuina@hotmail.com).

Bon profit i fins d'aquí a una setmana.

Juan A. Fernández



## ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

## Wikileaks: Terrorisme d'estat i la veritat sura

**A**questa setmana triar el tema sobre el que escriure se'm fa molt difícil. El dimarts vaig poder veure un programa televisiu en el Canal 33 a l'espai "Latituds", es deia i el títol ja té de si: "Lliçons de la guerra d'Iraq" (Com varen construir la guerra) (\*), on començà xerrant de 2003 quan milions de persones varen sortir al carrer demanant que s'aturés la guerra d'Iraq i sembla que vàrem sintonitzar ja, que a l'article publicat el passat 23 d'octubre "La pena de mort: Legalitzar l'assassinat i parts i quarts" en vaig escriure i vos asseguro que en altres ocasions que he tractat el tema, no estaven gaire enfora les afirmacions que he anat fent de les dels diversos periodistes. I just ara no em tornaré repetir. Hi va haver una notícia que em va arribar i que em va impressionar per la seva absurditat, bé d'absurditats n'hi ha hagut aquesta setmana per sucra pa. Del que anava a xerrar és de la pàgina electrònica wikileaks, que funciona des del 2006 i que ha tret a llum pública prop de quatre-cents mil documents sobre la guerra d'Iraq; el que en converteix en la filtració més gran des de la data; ja que sobre la guerra a Afganistan en vàreu treure noranta mil. El pentàgon està que flameja. Com que ha creat un equip de cent vint persones per a combatre les filtracions. Ja que aquests documents s'han publicat a una gran part de la premsa – no controlada com és lògic- i un dels diaris més compromesos en la publicació és "The Guardian". Inclusive al periodista i creador de la pàgina i que està destapant tota la documentació Julian Assange, li han creat una campanya de descrèdit, falsa com és lògic, perquè la seva imatge quedi en entredit. Amb acusacions de assetjament sexual a Suècia, del que no fa res s'ha reobert el cas. Hi ha que veure com se les gasten quan no els interessa que

es conegui el que realment han fet. Vull dir la guerra bruta: Tortures, violacions, assassinat indiscriminat de civils; i tot un grapat de canallades de les que n'aniré xerrant.

Fa anys que vaig tenir una amiga meva nord-americana que em deia que una gran part dels soldats de l'exèrcit americà se'ls coneixia com a "Gent de frontera". O sigui, que després de cometre diversos delictes a diversos estats, fugint de cada un i botant a un altre; abans que fossin detinguts s'enrolaven a l'exèrcit. No sé si ara continua així, però vistes les aberracions que són capaços de cometre, no m'estranyaria gaire.

Hi ha hagut imatges per televisió que m'han posat els pels de punta com va ésser el metrallament des d'un helicòpter de civils a l'Iraq i que un cop morts al carrer un dels soldats emprès la següent expressió: Bastards!. De segur que desconeix completament la història del seu país. Bastants persones que anaven a la colonització d'Amèrica, eren presos anglesos als que se'ls ofería la llibertat per anar a aquelles terres o la forca. Vos podeu imaginar quina fou l'elecció. A Gran Bretanya ja li estava bé no tenir aquella escòria dins les seves pulcres ciutats.

També cal recordar com exterminaren a les tribus d'indis americans. Les brutors que feren per declarar la guerra a Espanya i recuperar les colònies; com va ésser posar uns explosius a un dels seus vaixells i carregar la culpa a terroristes espanyols i després tenir l'excusa per declarar la guerra. El vaixell en qüestió fou el Maine. Com no recordar, quasi a imatge i semblança, el que passa la badia on fou sacrificada una part de la marina americana que estava ancorada a la badia de Pearl Harbor, malgrat sabien que es produiria l'atac japonès. La mateixa estratègia per tenir

motius per declarar la guerra a l'imperi del sol naixent (II<sup>a</sup> Guerra Mundial). Si seguim la trama, als indis americans se'ls hi entregaven flassades contaminades d'unes malalties a les que ells no hi podien fer front; tot això quan s'havien guanyat la seva confiança, vos vindria de nou que l'atemptat de les Torres Bessones no estàs orquestrat des d'una de les mans més brutes que han passat per la història dels EUA. Un periodista del programa del Canal 33 en xerrà d'aquest tema; el va acabar amb una frase lacònica: "Fins aquí puc llegir".

Les guerres mai no porten res de bo com és més que sabut, però que els que es diuen representants del país més democràtic de la història es passin per l'entrefolre els drets humans a dretre i sinistre i que encara a sobre no es pugui jutjar als responsables, és que vessa, i vessa com l'assassinat premeditat de Jose Couso.

No voldria que penséssiu que sóc anti americà- no sóc anti cap país o nació. Si sóc un anti-injustícia; anti-el trepajament dels drets humans a qualsevol lloc; anti-qualsevol tipus de violència; anti- misèria; anti-intolerància- i no continuo amb la llista ja que es faria interminable. No puc suportar als que importen ignorància i genocidi sofisticat en nom de combatre un terrorisme que encara no queda gaire clar qui és o són el que el financen pels seus propis interessos.

Ps. Enllaç al programa que esment a la capçalera de l'article: <http://blogs.tv3.cat/latituds>

Josep Bonín

